

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Elogia Patriarcharum, Et Christi Jesu Dei Hominis.
Emanuelis Thesavri Patritii Taurinens. Et Aloysii Jvglaris è
Societate Jesu**

Giuglaris, Luigi

Francofvrti, 1684

Tempestates sedat, & ambulat super Mare. 23

urn:nbn:de:hbz:466:1-38349

Non dedignaris quinque panibus oblatis à puero
Tuum inchoare convivium.

Quia nos usque in deliciis amas,
Post panem superaddis opsonium.
Peregrinum illud esse non vis, sed parabile,
Quale collectam è triuiis decuit turbam,
Eduliis tuis semper intendis

Famem non tam irritare, quam pascere.
Vel in ipsa redundantia memor es parsimoniam,

Qui persuasum Mundo volueras
Liguriendis Patrimoniis nata fercula,
Inventa gulæ esse, non dona tua.
Regem te saturi ambiunt: acquiesce.
Recusare omnis hoc justè non potes,
Quia & Medicus es,
Et in domo tua panis redundat.

ELOGIUM XXIII.
TEMPESTATES SEDAT, ET AM-
BULAT SUPER MARE.

Luc. 8. Joan. 21. & alibi.

Tenete littus, Turbæ degeneres;
In societatem periculi Christus
Nisi proximos non assumit.
Superbiam tamen,

Quam ita honorifica facere possit electio
Superinducta illicò formidine mendicatur,
Qui è cælo descenderat cum silentio,
Semper visus descendere cum tumultu.

Ascendit in crucem; factus motus magnus in terra;
Ascendit in Naviculam; factus motus idem in mari,
Adeo in Mundo

Nullus unquam fit ascensus cum quiete.
Vero sopito Æolo excitantur procaces auræ;
Bacchanali licentia pontum per inane trahentes,
Aperiunt ubique Erebum, claudunt Cælum.
Divinissimorum ex quo revereri non habet
Oculorum censuram,
Omnis immemor, Natura modestiæ

C

Mare ipsum componit oculus Christi, eo modo quo Sol Mundi oculus dicitur à S. Am-
brosio placare tempestates exortu suo.

Et accesserunt ad eum, & suscitaverunt eum, Matth. 8.

Vsque in deliciis amamur: agebat olim Seneca de Dei providentia loquens. Dedit non pretiosa opsonia, sed panem, & pisces.

Iussit enim etiam colligi qua superfuerant.

Cum cognovisset quod venturi essent, ut facerent eum Regem: fugit, &c. Alludit ad excusationem illius apud Isaiam. Non sum Medicus, & panis non est in domo mea.

Chrysost. Vbi miraculorum ostensio erat, plebem permittit adesse. Vbi autem timorum acceptio.

Athletas orbis terrarum, quos excitaturus erat, hos solos assumit.

Idem ibidem. Domine salva nos, perimus.

Cum ascendisset in naviculam factus est motus magnus in mari.

Cum etiam ascendit Hierosolymam commota est universa Civitas.

Cum ascendit ab inferis, resurgens terra tremuit.

Quia venti & mare Inobediunt ei.

In antiquum rapitur Chaos,
Timidas mentes plus terret præsens periculum,
Quam recreet præsens Deus.

Reverentiam omnem excutit metus.

Naufragatur ligno nondum fracto fiducia,
Donec illam quasi larvam dormientis exueret,

Qui illa securitate soporis

Erudire suos intenderat, non turbare.

Trepidus exprobrat,

Quam clausis oculis viderat, exiguam fidem.

Excitatus somnum imperat Mari,

Ventis silentium;

Animorum motibus, fluctumque compositis

In utrisque parem procellæ tranquillitatem inducit.

Modicæ plane fidei homines,

Qui Deum suum non plures quam duos

Habere oculos crederent,

Quibus sopitis

Agere ultra excubias Mundo non posset.

Terrebantur unde hilarari debuerant,

Cum esset illa ex Dei sui præsentia

Undarum exultatio, non procella.

Nobilis sarcina tumorem illum fecerat Mari:

Audebat etiam cum cælo configere;

Cum auctoris sui bajulum

Nihil jam Cælo minus haberet.

Cicuratam imperiis elementum effrænes;

Suas sæpè parum memor naturæ

Nunquam immemor servitutis,

Se conculcantem patientia saxorum sustinuit.

Et adhuc non pudeat homines,

Quod majorem Deus in undis,

Quam in iis fidem invenerit?

Fluctuavit Petrus ubi fluctus nulli jam erant;

Quia recordatus se Petram esse, emergi timuit;

Dignus infidelitatem pati, quam in undas intulerat,

Dum magis attendit quid esset,

Quam cum quo esset.

*Quid sacramenti
habuerit somnus
Christi,*

*Quid timidi estis
modicæ fidei?*

*Tunc surgens impe-
ravit ventis, & mari,*

*& facta est tran-
quillitas magna, ut*

*ipso dormiente fa-
ctus fuerat in Mari*

magnus motus.

*Deus à Plin. lib. 2.
definitur totus ocu-
lus, tota manus.*

*Poeta sane id Argo
concedebant cento-
culo.*

*Illi enim aquarum
montes à facie Do-
mini exultarunt sic-
ut Artes, & Agni
ovium.*

*Tollens in cælum un-
das: & portans per
inania pontum, ut ait
Statius.*

*Qui Deum habet,
cælo minus nil habet.*

*Alludit ad illud,
quando ambulavit
Christus super Mare,*

*Venti, & Mare obe-
diunt, & homines
non obediunt Christo.*

*Ambulavit, & Pe-
trus, li et max hæs-
tans in fide indiguit
manu Christi, ne
mergeretur.*

*Erat enim Petra, qua
pondere suo fertur in
ima.*